

GARACZI LÁSZLÓ

Magyar Mátrix

BÉTA VERZIÓ

12. JELENET

BEA: ...Ezeket a szép éveket nem lehet csak úgy törölni... Laci, figyelj, ez most nekünk egy nehéz időszak, bántjuk egymást, de én érzem, hogy belül még mindig összetartozunk... *(közel bújik Lacihoz, Laci óvatosan megsimogatja)*

LACI: Nyugodj meg.

(Bea próbál közeledni)

LACI: Nekem most már lassan mennem kell.

BEA: Maradj még... Nem mehetsz így el... Ne hagyj itt.

LACI: Bocss, de várnak... Majd találkozunk megint, nem sokára...

BEA: Jó, menj... Csak előtte *(fölvész az asztalról vagy előránt a táskájából egy kést)* ölj meg. *(hadonászik)* Vágd el a nyakam! Nyissz-nyassz!

LACI: Mit művelsz?!... Add ide azt, hallod, ne hadonássz!... Add ide! *(próbálja elvenni)* Add ide! *(elveszi a kést)* Miért csinálod ezt?!... Ül le szépen, és nyugodj meg... *(Bea leül)*

LACI: Hidd el, egyszer majd együtt fogunk nevetni ezen az egészen.

BEA: Lehet, hogy igazad van... Csak egy dolgot kérek még tőled, utoljára, aztán nem zaklatlak többé... Szeretnék beszélni vele... ezzel a... Laurával. Csak szeretném látni, hallani a hangját... Könnyebb lenne ezt az egészet elfogadnom, ha ismerném őt, látnám, hogy milyen... Így egy fantom... Mintha a saját rossz lelkiismeretem lenne... Megteszed? Kérlek...

LACI: Biztos akarod? *(elővesz egy táblagépet, pötyög, megjelenik Laura avatárja)*

LACI: Ismerjétek meg egymást. Laura. Bea.

LAURA *(gépbang)* Laura.

BEA: Ez meg mi?

LACI: Ez ő.

BEA: Fél tőlem, vagy mi van?

LAURA: Laura Graf vagyok.

LACI: *(Laurának)* Drágám, egy pillanatra kilépek, ne haragudj!

LAURA: Persze, semmi gond.

LACI: *(pötyög, Laura eltűnik)* Szóval... figyelj... Szuper Facebox, A. I. fül, artificial intelligence, választási lehetőségek... nyolc pont nulla, béta verzió... látod?... Lehet állat, tofu vagy retek bázisú... Laurának például tofu a bázisa...

BEA: Micsoda?

LACI: *(üti a billentyűket, lassan újból testet ölt Laura)* Rajzolsz neki száját, szemet, orrot, haját... Így... Felöltözteted, látod? A kezében legyen mondjuk egy virág...

Tessék... Kidekorálsz a háttérrel... Kutya, felhő, limuzin... Tulajdonságokat adsz neki, megszerkeszted a jellemét, a múltját... Most már beszél, önálló, intelligens... Érdeklődési kör, kedvenc filmek, könyvek, kaják, szabadidő, szexuális orientáció... Látod? Tud táncolni... aludni... úszni... enni... inni... fészülni... (*Laura imitálja ezeket*) Egy vérbeli fiatal nő, szereti a techno zenét... Na? Milyen?

BEA: Ebből egy kurva szót sem értek.

LACI: Mit nem értesz?

BEA: Mi ez?

LACI: Ez Laura.

BEA: Azt akarod mondani, hogy aki az sms-eket küldte, aki miatt elköltöztél, aki miatt elhagytad a gyerekeidet, aki miatt összeromboltál mindent, amit húsz év alatt építettünk, aki miatt hetek óta nem alszom, az nem élő ember, hanem egy digitális tofú?

LACI: Légy szíves, ne nevezd így... Sok intelligens modult is beépítettem, amik önmagukat fejlesztik, és ezen kívül, mivel nyitott program a hálón, lehet, hogy valaki már régen beleköltözött, tehát hogy élő, de ez mindegy, mert nekem úgyis élő.

BEA: De az is lehet, hogy nem?

LACI: Hogy mi élő, mi igazi és mi nem, nézőpont kérdése. Él az, ami hat rád, ami helyet követel az életedben, befészkel magát a gondolataidba, a képzeletedbe, az álmaidba. (*újra aktiválja Laurát*) Nézz rá: ha mást nem, hát hatni azt tud.

BEA: Te teljesen hülyének nézel?

LACI: Ha szomorú, a szomorúsága elszomorít.

BEA: Mitől lenne ez szomorú?

LACI: Törődni kell vele, különben kiborul. Simogatni kell. (*simogatja*)

BEA: Jézusom.

LACI: Simogatás nélkül depressziós lesz. Ha nem kap simogatást és ajándékot, elsorvad... Ha simogatják, megnyugszik. (*simogatja*)

BEA: Te megőrültél.

LAURA GRAF: Köszönöm, Karcsi.

BEA: Karcsi?

LAURA GRAF: Karcsi.

BEA: Karcsinak hív?

LACI: Igen.

BEA: Miért hív Karcsinak?

LACI: Nem tudom. Egy idő után így döntött. Mondom, teljesen önálló és intelligens.

LAURA GRAF: Karcsi.

LACI: Laura.

BEA: De te Laci vagy!

(*Laci gesztusa: „ez van”*)

BEA: Ha nem a saját szememmel látom, nem hiszem el... Szóval ez a Laura tulajdonképpen egy ilyen szuper tamagocsi?

LAURA GRAF: Nem vagyok tamagocsi, Laura Graf vagyok.

LACI: Sokkal bonyolultabb a tamagocsinál. Összetett hangulatai és érzelmei vannak: durcás... kacér... féltékeny... rajongó... hiú... *(Laura demonstrálja az érzelmeiket)* Van saját pénze, postaládája, bankszámlaszáma.

BEA: De ez mind csak ilyen virtuális izé, egy kitaláció!

LACI: *(el van bűvölve)* Ahogy rám néz... És olyan szexi a hangja, mikor azt mondja, adj enni.

LAURA GRAF: Adj enni... Simizz. Simizz.

BEA: Úristen, te beteg vagy.

(Laci és Laura enyelegnek)

BEA: Laci, figyelj... Figyelj már!

(Laci nem hallja)

BEA: Kikapcsolnád egy percre!

LACI: Kapcsoljam ki?

BEA: Igen, légy szíves!

LACI: *(Laurának)* Szervusz, drágám.

LAURA GRAF: Szia, Karcsi.

LACI: Nemsokára látjuk egymást.

LAURA GRAF: Várlak, édes.

LACI: Máris hiányzol.

LAURA GRAF: Te is.

LACI: *(Beának, kínlódva)* Nem lehetne, hogy velünk maradjon? Nincs előtte titkom.

BEA: Nem!... Szóval ez a Laura egy ilyen virtuális baszkura.

LACI: Kérlek, kérlek!... Nem tudjuk pontosan, mi vagy ki, de ennek nincs jelentősége... Amit érzek iránta, az egy mindent elsöprő érzés.

BEA: És velem mi lesz?

LACI: Ezen én is sokat töprengök... Arra gondoltam, hogy mi lenne, ha így, nem is tudom, szóval ha így...

BEA: Igen?

LACI: De őt is meg kell még kérdeznem.

BEA: Őt? Miről?

LACI: Szóval, mi lenne, ha kipróbálnánk... hármásban.

BEA: Ezt most nem hallottam jól. Mit próbálnánk ki?

LACI: Ti lehetnétek jó barátok, én meg... szóval ilyen... nyitott házasság.

BEA: Nyitott házasság.

LACI: Mint a mormonok.

BEA: Megkérdezhetem, hogy képzeled technikailag?

LACI: Laura mindig velünk lenne online. Idővel biztos összecsiszolódnátok.

BEA: Laci, neked sürgősen orvosra van szükséged.

LACI: Soha nem éreztem magam ilyen jól.

BEA: Dehát egy szoftverbe vagy szerelmes, bazdmeg!

13. JELENET

(Emese)

EMESE: Az utolsót Pityuval táncoltam. Éreztem a derekamon, hogy izzad a tenyere, de lehet, hogy a derekam izzadt. Vége lett a *Kállai kettős*nek, elengedett, és csak álltunk ott. Nem mondott semmit. Éreztem, hogy egyáltalán nem rezonálunk. Egy idő után azt mondtam, hogy na, akkor szevasz. Szia, mondta, és nem mozdult. Te az életben is ilyen szenvedélyes vagy, mint a táncban, kérdeztem. Azt mondta, nem szereti magát felizgatni, és hogy szerinte az életben nem a szenvedélyesség a lényeg. Vártam, hogy elmondja, hogy hát akkor mi a lényeg az életben, de csak hallgatott. Mondom neki, hogy azért ilyen utálatos velem, mert kövér vagyok? Nem vagy kövér, mondja, egyáltalán nem vagy kövér. Tetszem neked? Igen, mondja, nagyon, ezért nem jut eszébe semmi. Pedig rengeteg a téma, mondom, lehet beszélgetni bármiről. Rengeteg a téma? Mondjak egyet. És az a ciki, hogy hirtelen nem jutott eszembe semmi. Ugye, tudod, mondom, hogy nem könnyíted meg a helyzetet? Odajött valaki, ő meg szépen elsomfordált. Na, szóval ilyen marha jól elbeszélgettünk. Megnéztem a névsorban, azt hiszem, úgy hívják, hogy Kóhalmy István, ipszilonnal. Este fölvettem FB-n, visszajelölt. Lehet, hogy igaza van a nővéremnek, segíteni kell az ilyen mulya fiúknak.

14. A JELENET

(Laci, Kriszta)

KRISZTA: (*pilleüveggel a kezében*) Városliget, olyan hőség, hogy árnyékban is alig lehet kibírni. A tó vize sima, mozdulatlan. Vattacukor illat. Beleülök a padon egy rágógumiba, körömmel kaparom ki a szoknyámból. Furcsa, hogy itt találkozom apával... Nehezen szokta meg, hogy fiúkkal járok. Taknyosok, mondta, nem valók hozzád. Mit szólna, ha tudná, hogy a szeretőmtől jövök? (*meglátja Lacit*) Szia, apa.

LACI: Szia, kislányom, hogy vagy?

KRISZTA: Jól, és te?

LACI: Kitűnően. A vizsgák?

KRISZTA: Már csak a színháztörténi van hátra.

LACI: Nagyszerű. Balázs?

KRISZTA: Jól van. Próbálunk egy darabot a nyári fesztiválra.

LACI: Emesével találkozta?

KRISZTA: Igen, azt hiszem, még mindig szomorú a Tifani miatt... Fáradtnak tűnsz.

LACI: Semmi baj.

KRISZTA: Biztos?

LACI: Biztos.

KRISZTA: Nem csak az apám, hanem egy férfi. Megcsalta és elhagyta az anyámat. Vágyai és titkai vannak. Teste van. Az apámnak férfiteste van. Azt se volt könnyű elképzelni, hogy anyával az ágyban. Most meg egy másik nővel...

LACI: Szeretnék tőled valamit kérdezni. Én egy érzelmi analfabéta vagyok szerinted?

KRISZTA: Mi vagy?

LACI: Ezt mondtad rólam anyádnak. Meg hogy idióta vagyok, és hozzám se kellett volna jönnie.

KRISZTA: Én ilyet nem mondtam.

LACI: Ne hazudj.

KRISZTA: Nem hazudok.

LACI: Meg hogy egy utolsó strici vagyok.

KRISZTA: Nem vagy az, anya összevissza beszél.

LACI: De találkoztatok, és beszélgetek rólam...

KRISZTA: Találkoztunk.

LACI: És mit mondott?

KRISZTA: Semmit, hogy rosszul alszik, és hogy nem érti, mi ez az egész.

LACI: Erre te, hogy én egy érzelmi analfabéta vagyok?

KRISZTA: Miért mondtam volna? Szerinted ez a véleményem? Apa!

LACI: Nem tudom.

KRISZTA: (*komoly hangsúly*) Apa, én téged soha nem foglak elárulni.

(*Átölelik egymást*)

KRISZTA: Kérsz vizet?

LACI: Nem, kösz.

(*Kriszta iszik*)

KRISZTA: És... el fogtok válni?

LACI: Nem tudom.

KRISZTA: Megkérdezhetem, hogy ki az új barátnőd? (*félre*) Úristen, milyen furcsa ez: *apa új barátnője*.

LACI: Egy lány. Szeret engem.

KRISZTA: Honnan ismered?

LACI: Internet.

KRISZTA: Ő az első?

LACI: Tessék?

KRISZTA: Volt más barátnőd is korábban?

LACI: Nem. Vagyis... Volt egy ilyen, de tényleg csak, hogy is mondjam... alkalmi ismeretség.

KRISZTA: Futó kaland?

LACI: Mondjuk.

KRISZTA: A suliból?

LACI: Dehogyan.

KRISZTA: Egy kurva?

LACI: Micsoda? Nem, csak egy... tényleg csak egy ilyen véletlen affér, pár éve, Füreden.

(*Csend*)

KRISZTA: Füreden? Az egyik közös nyaraláson?

LACI: Hát, igen.

KRISZTA: Mi is ott voltunk?

LACI: Igen, de már aludtatok!

KRISZTA: Ezt nem tudom elhinni...

LACI: Ott volt a kempingben az a társaság, akikkel a büféterazon összehaverkodtunk, tudod, és volt köztük az a lány... Ti már elmentetek aludni... Beszélgettünk... Aztán ő is elköszönt... Én meg utána osontam a szobájába... *(csönd, Kriszta döbbenten mered rá)*

LACI: Most utálsz? *(a közönségnek)* Nem könnyű erről beszélnem, de jó, hogy elmondhatom neki, hogy őszinte lehetek hozzá... Elköszönünk, de valahogy máshogy, mint eddig, mintha már nem a lányom lenne... Megyek végig az Andrássyn, azt veszem észre, hogy az emberek nem néznek rám, elkapják a tekintetüket, kikerülnek, mintha fertőző lennék... Eszembe jut, mikor először láttam halottat, gyerekkoromban... Ugyanilyen nyári nap volt, a házunk előtt feküdt a járdán, kilógott a keze a papír alól, az ujjai begömbültek... Egy rendőr fölemelte a papírt, lefotózták... Félmeztelen volt, a hasa horpadt, a szemhéja kék, mint az aszalt szilva, száján magáról megfeledkezett mosoly... Na, fogd meg ott a lábánál, mondta az egyik hullaszállító, és beletették a tepsibe... Eloszlottak a báméjszkodók, semmi jel nem maradt, mindent eltakarítottak, és én azt vettem észre, hogy az emberek valahogy mégis kikerülnek azt a helyet... Nem tudhatták, mi történt, jöttek az utcán, és mikor odaértek, valahogy eloldalaztak, egy bicegő öregember gumivégű bottal, a cukrászda felől két rövid szoknyás lány fagyit nyalva, cigarettázó munkás, mind átmentek a túloldalra, vagy megálltak a járdán, a kirakatot nézték, sőt olyan is akadt, aki megtorpant, és szabályosan visszafordult, mert otthon felejtett valamit, de tényleg, mintha lett ott volna ott valami sűrűség, amibe nem tudnak behatolni, valami mérgező közeg... Végül jött két srác farkaskutyával, de a halott náluk is erősebb volt, a kutya megállt, húzta a pórázt, kitértek... Tele volt az utca, özönlöttek ki az emberek a munkahelyekről, és senki, érted, senki nem lépett arra a helyre.

14. B JELENET

(Kriszta a Hősök Tere Cafében)

KRISZTA: Balázssal találkozom a Hősök Tere Cafében, nincs légkondi, negyven fok, csorog az izzadság a mellem közt... Nem bírom tovább, felhívom Gerit. *(telefonál)*

GERI: *(fel van pörögve)* Ki vagy?

KRISZTA: Újházi Kriszta.

GERI: Ööö...

KRISZTA: Pár éve találkoztunk...

GERI: Igen?

KRISZTA: Füreden a kempingben.

GERI: Tessék? Ja, igen! Mizu?

KRISZTA: Csak úgy eszembe jutottál.

GERI: Szuper, mit csinálsz ma? Szentivánéji tűzugrás Disznófőn?
KRISZTA: Micsoda?
GERI: Disznófő, tízes út, Hungáriatelep, és balra.
KRISZTA: Te ott leszel?
GERI: Már ott vagyok!
KRISZTA: Oké, lehet, majd rád csörgök.
GERI: Hali, lássuk egymást!

(Leteszik)

15. JELENET

DANI: Egyik este anyám lefektetett, és elmesélte a Jézus és oroszlánt... Szerettem ezt a mesét, mert ő találta ki, Jézus és az oroszlán különféle kalandokba keverednek, és mikor szorul a hurok, mikor úgy tűnik, hogy nincs kiút, akkor Jézus varázsol, például láthatatlanná válnak mind a ketten, vagy szigorú nézésével szétpatintja a bilincseket, és akkor elaludtam, de nemsokára felébredtem, mert megjött apám, levetette magát az ágyra, rágyújtott, anyám az ablakot próbálta becsukni szellőztetés után, az ablak fája az esők miatt megvetemedett, a függöny a két ablak közé szorult, és ahogy anyám az ablakkal küszködött, az apám telefonált valakinek, nem hallottam jól, mert anyám éppen akkor zárta be az ablakot, a külső kinyílt és nekicsapódott a belső keretnek, és azt mondta az apám, hogy mindjárt indul, tehát hogy alig jött meg, újra el akart menni, eközben anyám még mindig a félig leszakadt függönnyel birkózott, és arra gondoltam, hogy ha én lennék Jézus a meséből, a tekintetemmel becsuknám az ablakot, ők meg átölelnék egymást.

(Keres valamit a neten, aztán telefonál)

DANI: Önök hirdetnek eladó kölyökmacskát?... Igen, egy lánycica érdekelne, hová mehetek érte? Igen... *(ír)* Igen, értem... Most indulok, talán egy félóra... Igen, biztos... Köszönöm... Minden jót.

(Felveszi az asztalról a Balázstól kapott spanglit, nézi, megszagolja, óvatosan rágyújt, beleszív, közben folytatja a számítógépezést, benéz a cset pont hu néptánc szobájába, ott találja Amontilladot, belép Blackbird66 néven)

DANI (BLACKBIRD66): Szia, ki vagy?
EMESE (AMONTILLADO): Lány, tizenhét.
DANI (BLACKBIRD66): Fiú, tizenkilenc. Szép a neved.
EMESE (AMONTILLADO): Kösz.
DANI (BLACKBIRD66): Mit jelent?
EMESE (AMONTILLADO): Egy spanyol ital.
DANI (BLACKBIRD66): Küldesz magadról képet?
EMESE (AMONTILLADO): Nem tudom, nem vagyok egy bombázó.
DANI (BLACKBIRD66): Nem baj.

EMESE (AMONTILLADO): Megjött?
 DANI (BLACKBIRD66): Igen.
 EMESE (AMONTILLADO): Áprilisban készült, azóta fogytam.
 DANI (BLACKBIRD66): Mi ez a zöld rajtad?
 EMESE (AMONTILLADO): A ruhám, miért?
 DANI (BLACKBIRD66): Van kedved szexelni?
 EMESE (AMONTILLADO): Mi van? Kicikized a pulcsimat, most meg mit akarsz?
 DANI (BLACKBIRD66): De van egy plusz kérésem.
 EMESE (AMONTILLADO): Csak nem tőlem.
 DANI (BLACKBIRD66): Úgy kéne csinálnod, mint a méhecskének.
 EMESE (AMONTILLADO): Mi?
 DANI (BLACKBIRD66): Mikor kezdek belejönni, azt kéne mondanod, hogy zzz-zzz...
 (csönd) Hé, ott vagy?
 EMESE (AMONTILLADO): Ez valami vicc?
 DANI (BLACKBIRD66): Zzz-zzz, ahogy a méhecske zümmög. Na, mehet?... Megcsókolom a szád... A hajadat simogatom, belecsókolok a nyakadba... Simogatlak... Csókolózunk... Most... (csönd) Most!
 EMESE (AMONTILLADO): Most mi?
 DANI (BLACKBIRD66): Zzz!
 EMESE (AMONTILLADO): Z? Ez aberráció. Z.
 DANI (BLACKBIRD66): Ennél jobban kell csinálnod! Zzz!
 EMESE (AMONTILLADO): Zz?
 DANI (BLACKBIRD66): Zzz! Zzz!
 EMESE (AMONTILLADO): Zzz.
 DANI (BLACKBIRD66): ...Érzem, hogy neked is egyre jobb... Nagyon jó csaj vagy... A hasad megfeszül...
 EMESE (AMONTILLADO): Z.
 DANI (BLACKBIRD66): Hú, de jó... Fogom a feneked, és belemarkolok...
 EMESE (AMONTILLADO): Ez hülyeség.
 DANI (BLACKBIRD66): Csináld!
 EMESE (AMONTILLADO): Z.
 DANI (BLACKBIRD66): Ne úgy, hogy z, hanem zzz!
 EMESE (AMONTILLADO): Zz.
 DANI (BLACKBIRD66): Próbálok fölemelni a feneked, de nem bírom...
 EMESE (AMONTILLADO): Mi van?
 DANI (BLACKBIRD66): Félek, hogy rám esik, és agyonnyom... Zümmögj már!

(Dani gépel: Inafit lép be a chat-roomba)

DANI (INAFIT): Blackbird66! Az ORFK Gyermekvédelmi Osztálya nevében kiskorú molesztálásának alapos gyanúja miatt az iménti beszélgetést és az IP címét elmentettük, személyes adatait az IP címéhez tartozó internetszolgáltatón keresztül feldolgozzuk, és...

DANI (INAFIT): ...és a BTK 214. paragrafus 8. bekezdése alapján eljárást kezdeményezünk Ön ellen.... Kérjük, maradjon a helyszínen, amíg nyomozócsoporthoz megérkezik. ORFK Online Pedofíliaellenes Ügyosztály.

(„Blackbird66 kilépett”)

DANI (INAFIT): Kisasszony, jól van?

EMESE (AMONTILLADO): Igen.

DANI (INAFIT): Nyugodjon meg... most már minden rendben.

EMESE (AMONTILLADO): Úristen, mi volt ez?

DANI (INAFIT): Már egy ideje nyomában vagyunk a gazembernek, de most elkapjuk.

EMESE (AMONTILLADO): Miért akadok ilyenekbe?

DANI (INAFIT): Sajnos mindenütt vannak rossz emberek.

EMESE (AMONTILLADO): Köszönöm a segítséget...

DANI (INAFIT): Ne menjen még, Emese.

EMESE (AMONTILLADO): Honnan tudja a nevem?

DANI (INAFIT): Számomra ez a legszebb név.

(Csend)

EMESE (AMONTILLADO): Pityu, te vagy az?

DANI (INAFIT): Nem vagyok Pityu... Ki az a Pityu?... Emese, én nem vagyok Pityu, de rendőr se...

EMESE (AMONTILLADO): Kriszta?

DANI (INAFIT): Nem, dehogy... Kriszta! Még hogy Kriszta!... Én... nehéz ezt elmondani... Meg kellett hálnom, hogy emberi nyelven szólhassak hozzád...

EMESE (AMONTILLADO): Micsoda?

DANI (INAFIT): Nézd meg a nevem... Na?

EMESE (AMONTILLADO): Inafit? Valami edzőterem?

DANI (INAFIT): Visszafelé.

EMESE (AMONTILLADO): Ti fa ni.

DANI (INAFIT): (*félre*) Úristen, de kár, hogy most nem látlak. (*Emesének*) Elképzelem, hogy hamarosan újra hozzád bújok... Az öledbe fészkelem magam, mint régen, dorombolok, te meg simogatsz... Így alszunk el... puhán gömbölyödöm rajtad.

EMESE (AMONTILLADO): Hagyd abba... Nem tudom, ki vagy.

DANI (INAFIT): Ma este újra láthatjuk egymást... Ha te is akarod... Azt szeretném, ha az új életemben is te lennél a gazdám... Te is szeretnéd?... Elmenjek hozzád? Újra együtt lehetnénk... Te meg én... Ne sírj... Nem ér meg egy próbát?

EMESE (AMONTILLADO): Mondd meg, ki vagy!

DANI (INAFIT): Szeretlek és hiányzol... Vissza akarok menni hozzád... Kicsit más-hogy nézek ki, de meg fogsz ismerni... Meg kell, hogy ismerj... Éjfélkor találkozunk!

(„Inafit kilépett”, Emese is eltűnik)

(Dani meggyújtja a kialudt spanglit, mélyen beleszív, kezd beállni, fények, hangok stb.)

DANI: Jézusom.

KRISZTA: (*hang vagy látomás*) Dani boy... Te egy nagyon, nagyon rossz fiú vagy... Balázs, ő jó fej, te viszont: rossz fej vagy...

BALÁZS: (*hang vagy látomás*) Rossz fej vagy, ezért nem szeret senki... Én jó fej vagyok, engem szeretnek... Népszerű vagyok, laza vagyok, trendi vagyok... Téged kerülnek, mert görcsös vagy, nehézkes, ostoba, nyugtalanító... Ezért vagy egyedül.

KRISZTA: De mindenki ott a jószág szelleme, benned is, elnyomva, elfojtva, elátkozva... Ha egyszer magához tér, kiegyenesedik, először úgy érzed, hogy össze-roppansz, hogy mindennek vége, hogy elvesztél. Pedig ez a te újjászületésed, ami megment a kárhozattól. Dani, lépd át az árnyékkodat, és megmenekülsz.

16. JELENET

(*Kriszta a Hősök Tere Cafében*)

KRISZTA: Az ablakban egyszerre látom a tükörképem és az utcán sodródó embereket... Egy permetezőgép vizet fúj a levegőbe a járdán. A ruhákból látszik, ki hogy bírja a hőséget. A hajléktalanok és az örültek ugyanabban járnak, mint télen.

(*Megjön Balázs, ledob egy mappát az asztalra*)

BALÁZS: Szia.

KRISZTA: Szia.

BALÁZS: Iszonyat hőség. (*Kriszta poharára*) Mit iszol?

KRISZTA: Vizet.

BALÁZS: Jól nézel ki. (*előveszi a mobilját, lefotózza Krisztát*)

KRISZTA: Ne fotózzál.

BALÁZS: Színésznő leszel, hozzá kell szoknod. Például felkérek aktfotózásra? (*nézi a képet*) 12 megapixel, és ilyen szar képet csinál... Fenn volt délután egy haver az új Nokiával, teszteltük... Annak 10 megapixeles, és jobb képet csinál, te érted ezt?

KRISZTA: Nem.

BALÁZS: Egyébként valahonnan ismer téged.

KRISZTA: Kicsoda?

BALÁZS: Ez a haver, aki feljött dumálni. Úgy hívják, Gyíkcarc.

KRISZTA: Micsoda?

BALÁZS: Gyíkcarc, nem tudom az igazi nevét, ismered?

KRISZTA: Gyíkcarc?

BALÁZS: Igen.

KRISZTA: Ismerek pár gyíkcarcot, de...

BALÁZS: Azt állítja, hogy jóban vagytok... A húgodat is ismeri.

KRISZTA: Gyíkcarc?

BALÁZS: Találkoztatok mondjuk a zalaszentgróti színésztáborban.

KRISZTA: Színész?

BALÁZS: Nem, szerintem ahhoz túl, hogy is mondjam, egyszerű.

KRISZTA: Be vagy tépve?

BALÁZS: Mert?

KRISZTA: Hülyeségeket beszélsz.

BALÁZS: Hülyeségeket beszélek. Anyám is mindig ezt mondta. És te? Merre jártál ma?

KRISZTA: Találkoztam a húgommal, aztán az apámmal.

BALÁZS: Hétvégi családi programok.

KRISZTA: Na, összeolvassuk?

*(Kriszta lehajol a táskájáért, elővesz ő is egy mappát, Balázs közben lefotózza a fene-
két)*

BALÁZS: Bocs, de annyira csini vagy... *(nézi a képet)* Neked van a legszebb csípőd egész Terézvárosban... Kinagyítom... Őrület... Ja, itt van a srácról egy kép.

KRISZTA: Milyen srácról?

BALÁZS: Gyíkarcról. *(nézi)* Miért Gyíkar? Tök jóképű. *(mintha meg akarná mutatni Krisztának, aztán mégse)* Kicsit olyan, mint aki veri a nőket... Téged vertek már meg?

KRISZTA: Mi van?

BALÁZS: Vertek már meg téged? Úgy értem, fizikailag.

KRISZTA: Ez micsoda kérdés? Nem!

BALÁZS: Gyerekkorodban sem?

KRISZTA: Akkor sem.

BALÁZS: Egyszer én megvertem egy lányt.

KRISZTA: Sajnos ezt kis erőfeszítéssel el tudom képzelni.

BALÁZS: Tizenkét éves voltam. És tudod, miért vertem meg? Mert szerelmes lett belém, és szégyelltem.

KRISZTA: Szerelmes lett beléd, és ezért megverted?

BALÁZS: Minden alkalmat megragadtam, hogy a közelemben férkőzzön... Ha feleltem órán, súgott, leveleket küldözgetett, semmilyen szemérmertlenségtől nem riadt vissza... A homloka közepén azzal a barna anyajeggyel... Borzasztó kínos volt... És tudod, miért volt még kínosabb? Mert ez a Jutka *(suttog)* zsidó volt... Nem is titkolta: *mi zsidók vagyunk...* Raccsolt, az apukája a Corvin áruház cipőosztályán dolgozott... Mi az, hogy zsidó, fogalmam se volt, a háborúval, a nációkkal, a haláltáborokkal volt kapcsolatban... Valami visszataszító bűn... Szóval ez a Jutka üldözött az egyoldalú szerelmével, egyszer aztán szünetben odamentem hozzá, hogy most már elég, hagyja abba... Nem, ő nem hagyja abba... Nekilöktem a falnak, így... Sírni kezdett, de közben mintha örült volna, hogy testileg ilyen közel kerülünk egymáshoz. És azt mondta, de úgy, hogy mindenki hallja, hogy akkor is szeretlek, ezt kiáltotta. Kicsavartam a karját, folytak a könnyei, de ahogy lazult a szorításom, megint elkiáltotta magát, hogy most is szeretlek, szeretlek, most is, most is! Bejöttek a bések a folyosóról, mi ez a cirkusz... Lenyomtam a földre, azt kiáltozta, hogy csak azért is, szeretlek, szeretlek!... Vertem, mégis én lettem egyre kiszolgáltatottabb és valahogy megalázottabb...

KRISZTA: Ez szörnyű.

BALÁZS: Szörnyű. Aztán egy évvel később... Addigra a Jutkából gyönyörű lány lett, nem is lány, kész nő. Szóval ő lett kábé a legjobb csaj hetedikben. Én meg maradtam, aki voltam, a tornasor közepén. Nyári úttörőtábor Alsó-Bélatelepen. Egyik este odalopóztam és belestem a lányátor ablakán. Ott állt középen félmeztelenül, a melltartóját vette föl. Észrevett, néztük egymást pár pillanatig, aztán kiabálni kezdett, ugyanúgy, mint akkor, a szünetben, csak most azt kiabálta, hogy takarodjak onnan. Takarodj innen, te rohadt kis szemét. Úgy zavart el, a titkot tudók göggyével, mint egy véglényt, egy kártevő kis állatot, aki a felsőbbrendű civilizáció közelébe merészkedett. Egy év volt hátra ballagásig. Többé nem beszéltünk egymással, mintha a másik nem is létezne.

17. JELENET

(Füred, strand, Laci, Bea, Kriszta, Emese)

EMESE: *(mozdulatlanul áll kibízott fürdőruhájában)* Az utolsó füredi nyaralás, pár évvel ezelőtt... Állok a strandon a gyerekmedence mellett, kövérségemet kitárva a világnak, kezem apa kezében... Mintha nem lennének idegek a bőrében, egy érzéketlen rongycsomó, nem nézek rá, nem nevetek, nem kérdezek, hagyom, hogy történjenek a dolgok, engedelmesen végrehajtom a kedves kérdésnek álcázott utasításokat, fürdök a medencében, ettől kicsit felélénkülök, mondjuk viháncolásnak nem nevezném, becsobbanok a padkáról, kimászok, és újból beugrok, és megint kijövök, az arcom nyugodt, a tekintetem kifejezéstelen, végrehajtom újra és újra ezt a beugrok-kimászok feladatsort, apa vigyáz rám, nehogy valami bajom essen, odajön anya, hogy ha apa akar, menjen úszni egyet a Balatonban, felfüggesztem az éppen aktuális mozdulatot, immár fölösleges folytatni, a felvigyázó személyében változás áll be, várom az új instrukciót, hogy mi lesz, mi következik, mit kell játszani, hogyan folytatódik a nyaralás, mert nyaralni kell, ki kell bírni a nyaralást, a szünyogokat, a veszekedéseket, szerencsére ez már az utolsó nap... Apa a vakondtúrásokat kerülgetve elindul a tó felé, Kriszta az új haverjaival, ezzel a Gerivel és a barátaival traccsol a büfénél, most anya kezét fogom, és mintha az ő bőrében se lennének idegek, egy labda süvít felénk, beleesik a gyerekmedencébe, nézem megbabonázva a forgó labdát a víz színén, iszonyú erővel meredek rá, ki akarom lukasztani vagy fel akarom röpíteni a levegőbe. Mielőtt elszédülnék, látom, hogy anya döbbenten néz rám, a szemébe könny gyűlik, amit egy álcázott mozdulattal kitörül, és gyorsan megkérdi, hogy akarok-e vattacukrot... Utolsó este szokás szerint étteremben vacsorázunk...

18. JELENET

Füred, 2010, Árpád Vére Csárdaborozó (ex-Hatlépcsős). Laci, Bea Kriszta (kb. 17-18 éves), Emese (kb. 12). A korábbi füredi jelenet két eleven gyereke helyett két rosszkedvű, zárkózott, depis kamaszt látunk, nyomkodják a mobiljukat). Esznek, némán. A moziban az Avatar megy.

EMESE: Kell valakinek az a sült krumpli? (*fal*)
LACI: (*Krisztától*) Milyen a hamburger?
KRISZTA: (*undorral*) Jó.
BEA: De miért vágsz ilyen képet?
KRISZTA: Mert szar.
BEA: Hogy beszélsz?!
KRISZTA: Ahogy akarok.
BEA: Apa, szólj rá, én már nem bírok vele!
LACI: (*Krisztának*) Ha nem jó, ott hagyod, de ne beszélj így az asztalnál.

(*Kriszta kiköpi a falatot*)

EMESE: Megehetem?
LACI: Emese!

(*Kikapja a kezéből és kidobja*)

BEA: Különben meg nem hamburger, hanem *fasírtos zsemle*.
LACI: Micsoda?
BEA: (*mutatja az étlapon*) „Fasírtos zsemle nemzeti salátával”.
LACI: Jézusom. (*olvassa a feliratot*) „Árpád vére Csárdaborozó”... Tavalý mi is volt a neve?
KRISZTA: (*Beán gúnyolódnak, bejáratott módon*) Tudod, apa, fogy a magyar, valamivel ellensúlyozni kell.
LACI: Ja, igen, majdnem elfelejtettem. Árpád vére!
KRISZTA: Jól hangzik.
LACI: Mit tegyünk, anyádnak ez a mániája.
BEA: Most azonnal befogjátok a szátokat, jó?!
LACI: (*Beának*) Na, ne húzd fel az orrod... Gyújtasz? (*váltás*) Mit is szívtunk akkoriban?
BEA: Sodrós cigit.
LACI: Ja, igen, egy zacskó Barna Szofi elég volt egy hétre.
BEA: Kék Szofit szívtunk.
LACI: Nem mindegy? Sodorjak neked is?

(*Cigit sodornak*)

EMESE: Anya, mi az a öszödi beszéd?
KRISZTA: Jaj, ne!
BEA: Miért érdekel, kislányom?
EMESE: Állandóan azt mondják.
LACI: Az öszödi beszéd az...
BEA: Majd te fogod magyarázni, épp te?
LACI: Miért ne magyarázhatnám el?
BEA: Mert le fog szakadni a plafon!

(Emese rémülten nézi a plafont)

LACI: Jaj, ne vedd már annyira komolyan magad.

BEA: Nem hagyom a gyerekeimet félrevezetni! Kislányom, az öszödi beszéd az, hogy...

LACI: Emese, ne higgy neki.

BEA: Mi az, hogy ne higgyen?

LACI: Anyád csak egy tornatanár, nem ért a politikához.

BEA: Mert te értesz!

KRISZTA: Hagyjátok már abba!

BEA: Te meg ne ordíts.

KRISZTA: Normális vagyok? 18 évesen az idióta szüleimmel megyek nyaralni! Anyyira gáz.

BEA: Majd jövőre nem jössz.

KRISZTA: Átmegegyek a moziba.

LACI: Mit adnak?

KRISZTA: Avatar.

BEA: Azt már láttátok, nem?

KRISZTA: De nem három dében.

(Nézik a homályos filmcsíkot a fal fölött)

BEA: *(Krisztának)* Honnan tudod, ez most hány dé?

EMESE: Én is mehetek?

BEA: Mennyi a jegy?

LACI: Szerintem innen is jól látszik, nem?

BEA: A kép alját elképzelitek, úgyis láttátok már.

KRISZTA: Mi van? Két dében nézzem a három dé, basszus?! Apa! Tiszta homály az egész.

LACI: *(fújja a füstöt)* Szerintem ez eleve két dé, csak nagy a füst.

KRISZTA: Micsoda?

LACI: És elkezdődött már vagy félórája. Maradj itt, ez az utolsó esténk.

(Nézik a filmet)

LACI: *(elérzékenyen)* Emlékszem, régen, felültetek oda a falra, kéz a kézben, és úgy néztétek a filmet.

(Nézik a homályos filmcsíkot)

EMESE: Olyan édik!

BEA: Kik az édik?

EMESE: Nem látod, anya? A navik... a bennszülöttek a Pandóran!

BEA: Nem látok semmit.

EMESE: Figyelj, így kommunikálnak a navik...

(Kriszta és Emese előadják, hogy kommunikálnak a navik: összeérintik a hajukat, testrészeiket stb.)

BEA: Hát, ez csodálatos... akkor indulhatunk?

KRISZTA: Tőlem mehetünk, még talizok a srácokkal.

LACI: Milyen srácokkal?

KRISZTA: A Geriékkal... Akiket a strandon bemutatam.

LACI: Ezt majd még megbeszéljük. *(Beának)* Mi is kiülhetünk kicsit, olyan szép az este.

EMESE: Másnap hazafelé a kocsiban, mi, lányok a hátsó ülésen, Kriszta bökdös, apáék nem tudják, min nevetgélünk, úgyse szólnak rá, ő a kedvenc, a Csipkerózsika. Megállunk a fehérvári benzinkútnál, Kriszta nócis magazint vesz, apa a tankolást intézi, anya kávézik, én bent maradok a kocsiban. Egy mozgássérült lányt tolnak el a parkolóban, rám néz, és kiölti a nyelvét. Elképzelem, hogy beszorulok a vécébe, és anyáék ott hagynak, nélkülem mennek haza... Következő évben jönnek nyaralni, én már benzinkutas vagyok, piros kezeslábasban én adom nekik a benzint... Nem ismernek fel... Túlfolyik, tócsa keletkezik a kocsi alatt... Bent ülnek, beszélgetnek... Kitapogatom az öngyújtót a zsebemben. Itt tartok, mikor viszszajön a nővérem... Kapok tőle ajándékba egy Lara Croftos kulcstartót... Ha férfi lennék, Lara Croftba lennék szerelmes.

19. JELENET

(Laci és Laura Graf)

LAURA GRAF: Nem vagy velem őszinte. Másra gondolsz. Vissza akarsz menni a feleségedhez. Ott van még a szívedben. Csak úgy tudod kiszakítani, ha belehalsz.

LACI: Hülyeség. *(meg akarja csókolni)*

LAURA GRAF: Hagyjál. Nem tudom, hogy kerültünk ide. Nem emlékszem... Nem emlékszem semmire. Nem emlékszem a szüleimre, az iskoláimra, a barátaimra. Lehet, hogy beteg vagyok?

LACI: Nem vagy beteg.

LAURA GRAF: Ki vagyok én?

LACI: Te egy alkalmazás vagy.

LAURA GRAF: Micsoda?

LACI: Egy virtuális lény.

LAURA GRAF: Hogy lennék virtuális lény, mikor gondolkodom és érzek!

LACI: Laura, te egy nagyon fejlett program vagy. Egy szoftver.

LAURA GRAF: Egy szoftver vagyok?

LACI: Igen, te magad fejlesztetted tovább magad, és az a gyanúm, hogy időközben teljes mértékben humanizálódtál.

LAURA GRAF: Azt akarod mondani, hogy nem létezem?

LACI: Számomra létezőbb vagy bárkinél.

LAURA GRAF: Egy ilyen elektromos küttyü?

LACI: Ez sokkal bonyolultabb. Nem vagy küttyü.

LAURA GRAF: Ki fejlesztett ki?

LACI: Én.

LAURA GRAF: Szóval minden, amit mondok, csinállok, érzek, a te terveid alapján történik?

LACI: Már rég a saját lábadra álltál. Inkább én kérdem, ki vagy te?

LAURA GRAF: (*géphang*) Laura Graf vagyok.

LACI: Mi az igazi neved?

LAURA GRAF: De mit akartál ezzel az egésszel? Kifejlesztesz, installálsz, aztán jól megdugsz?

LACI: Jézusom, hogy beszélsz?

LAURA GRAF: Én vagyok a te kis digitális szexrabszolgád?

LACI: Azt hiszem, bekaptál egy trójait. (*gépelt az iPhone-ján*) Lefutattok egy vírusirtót.

LAURA GRAF: Kérdeztelek!

LACI: Ne haragudj, de most lenémítalak.

(Laura némán, hang nélkül is mondja tovább, tátog, gesztikulál, egyre dühösebb, Laci visszaadja egy pillanatra a hangját, Laura a mondat közepén folytatja)

LAURA GRAF: ...ez a legrohadtabb dolog, amit valaha...

(Laci lenémítja, Laura kezd megvadulni, mintha ki-bekapcsolódnának a funkciói, szaggatott mozdulatok, gesztikulál, hadonászik, törmelékszavak, töredékek, félmondatok, kikapja Laci kezéből az iPhone-t)

LACI: Mit csinálsz?!

(Laura teste, arca, hangja követi a billentyűzet kaotikus utasításait, dulakodnak Lacival, az iPhone leesik)

LACI: Összetöröd az iPhone-omat!

LAURA GRAF: Összetöröd az iPhone-omat!

(Laci fenyegető mozdulatot tesz, Laura utánozza, Laci megdermed, Laura is)

LACI: Hagyd abba, jó?

LAURA GRAF: Hagyd abba, jó?

LACI: Utánozol?

LAURA GRAF: Utánozol?

(Laci grimaszol, gesztusokat tesz, próbálja becsapni, megelőzni, Laura kis fáziskéséssel, majd egyre inkább szinkronban utánozza, mintha tudná előre, mi következik)

LACI: Miért csinálsz ezt?

LAURA GRAF: Miért csinálsz ezt?

LACI: Elég volt, érted? Elég!

LAURA GRAF: Elég volt, érted? Elég!

(A mozdulatok, hangok, szavak tánca és barca, lassan mintha Laura venné át az irányítást)

LAURA GRAF: Mit képzelsz magadról?

LACI: Mit képzelsz magadról?

LAURA GRAF: Te vagy a világ ura?!

LACI: Te vagy a világ ura?!

(Összeakaszkodnak)

20. JELENET

(Kriszta este, az utcán)

KRISZTA: Nem tudom, hogy verésnek számít-e, egyszer engem is elkaptak a közértben... Elloptam egy zsömlét... Otthon felejtettem a pénzt, és annyira megkívántam, olyan friss volt, ropogós, illatos... Ahogy elindultam a pénztár felé, hallottam, hogy a közértesek épp a tolvajokról beszélnek, hogy mit szoktak velük művelni a raktárban... Visszaentem a polcok közé, de nem tudtam a zsemlétől megszabadulni, mert ott állt az ő... Kitértem jobbra, hogy elférjünk a szűk helyen, erre ő is arra sasszézott, balra léptem, ő is... Nem tudtam, hogy csak ügyetlenkedés, vagy unalmában szórakozik egy kiscsajjal, vagy máris lebuktam, tudja, mi van a zsemben, és ez most a motozást megelőző játszadozás... Maradjak komoly, vagy a helyzetet oldva nevessek föl ezen a hülye tébláboláson? Megkérdezte, hol vettem a cipőmet: hol vetted ezt a klassz tornacsukát... Húzta az időt, de belekapaszkodtam a lehetőségbe, hogy tényleg érdekli, mert ez volt az utolsó esélyem, és mondtam, hogy hol vettem, de közben éreztem, hogy kidudorodik a zsemle a kabátomon, mire ő, hogy a jó cipő minden pénzt megér, ő a cipőt a legfontosabb ruhadarabnak tartja, fontosabbnak a nadrágnál vagy az ingnél, az ő munkakörében ez hűsbavágó, mivel kilométereket kell gyalogolnia a polcok közt tolvajokra vadászva, egy jó cipő nélkül, ennyi gyaloglás után estére a lábfeje megnyomordna, másnap nem tudna munkába lépni, és a tolvajok szabadon garázdálkodhatnának... Elhallgatott, néztük egymást... Lassan félrefordult, és intett, hogy menjek... És ahogy átfurakodtam közte és a polc közt, muszáj volt hozzáérem, hozzáúrulódtam, a kidomborodó zsemle hozzányomódott a combjához... Hirtelen megfogta a hajam, és hátrafeszítette a fejem... Nem mertem kiabálni, mint az a Jutka a sátorban, nem mertem botrányt csinálni, féltem a következményektől, azt hittem, talán így megúszom... Mikor elengedett, azt mondta, hogy üdvözlöm apádat, add át neki, üdvözlöm őt... Kint az utcán, még mindig reszketve és fuldokolva, arra gondoltam, hogy honnan ismeri ez az apámat, ezt ismételtettem, honnan ismeri ez az apámat, honnan ismeri az apámat... *(váltás)* Semmit nem ettem ma: fél alma, sós stangli, három keksz... Fölvívom Gerit, nem veszi föl, kicsit később újra hívom... Iszonyatos hangzavar... Geri, te vagy az?

(Geri furcsa hangokat hallat)

KRISZTA: Mit csinálsz?
GERI: Varázsolok!
KRISZTA: Hallasz? Kriszta vagyok!
GERI: Hello, bébi, túl nagy a zaj!
KRISZTA: Figyelj, kérdezni akarok valamit!
GERI: Nem jössz ki?
KRISZTA: Tudsz figyelni?
GERI: Igen?
KRISZTA: Emlékszel, mikor találkoztunk?
GERI: Mi?
KRISZTA: Tudod, Füreden, a kempingben!
GERI: Micsoda? Bocs, nem tudok leállni!
KRISZTA: Figyelsz?
GERI: Igen!
KRISZTA: Geri!
GERI: Igen?
KRISZTA: Akkor mi együtt voltunk!
GERI: Nem hallak!
KRISZTA: Együtt voltunk!?
GERI: Együtt voltunk?
KRISZTA: Igen, a bungalóban, a szobámban!
GERI: Szobában? Nem emlékszem. Mi volt a szobában?
KRISZTA: Lefeküdtünk!
GERI: Lefeküdtünk?!
KRISZTA: Igen!
GERI: Ne! Ez biztos?
KRISZTA: Igen!
GERI: Szerintem valakivel összetévesztesz.
KRISZTA: Dehogyan tévesztelek össze!
GERI: Kijössz? Van kristályom!
KRISZTA: Bejöttél a szobába éjjel!
GERI: Bementem volna? Hát én erre kurvára nem emlékszem, bocs!
KRISZTA: Nem emlékszel? Hogy lehet erre nem emlékezni?
GERI: Sajnálom, bébi, az valaki más volt... Halló, itt vagy?... *(csönd)* Halló! Halló!...
(leteszi)
KRISZTA: Nézem magam egy kirakatban, és látom, hogy lefoszlik az arcomról, ami nyugodt volt és arányos, az arcom sötét és szögletes lesz és megkeményedik, az arcom lassan berepedezik és összetörik, az agyam még nem fogta fel, mi történt, a kétségbeesés gesztusaival beszélget az agyam az arcommal, a baj nyelvén, így közeledek a rettegés centrumához, mint egy ostromlott vár az elbukás pillanatában, beözönlenek a tudás hordái, hogy mindent feléggessenek, a földdel tegyenek egyenlővé... Ott maradok csupaszon, halotti maszkká merevedve, egy kísértet arcával, kívül rekedve az időn, és imbolyogni kezdek, és mindjárt belezuhanok a kirakatüvegbe...

NŐI HANG: Kedves Kriszta, Schlambutz Anita vagyok a LOL FM-től, és örömmel tájékoztatlak, hogy a Szentiván napi körkérdésünkre adott válaszoddal egy Diamond Dollhouse meglepetéscsomagot nyertél! Gratulálunk, és továbbra is hallgasd a LOL FM-et, csak neked, csak érted! *(szignál)*

21. JELENET

(Emese, Kriszta)

EMESE: *(cicával)* Éjjel motoszkálást meg kapirgálást hallok a lépcsőházból. Kimegyek, és az ajtó előtt ott áll egy kölyökcsica. Egészen kicsi, a farkincája fölfelé áll és remeg. Nem merek hozzányúlni, keservesen nyávog a vékony kis hangján, néz föl rám, odajön, a lábamhoz dörgölőzik, benéz az ajtón, be szeretne jönni, lassan beóvatatoskodik... *(megsimogatja a cicát)* Annyira kicsi! Leveszem a kosarat a szekrényről. Tifani mindig utálta azt a kosarat. És most ő is hogy megijedt tőle... Fölveszem a kezembe, egészen puha, mintha nem is lennének csontjai. Belegömbölyödik a tenyerembe. Finoman simogatom a nyakát, a hátát... Belenézek a szemébe. És akkor látom, hogy ő az, Tifani.

KRISZTA: Régi színészeket mutattak a tévében: fotók, interjúk, régi, nagy szerepek... De biztos, hogy éltek ezek az emberek? Biztos, hogy eljátszották ezeket a szerepeket? Minden kővé válik... Nem tudom, mennyi idő telt el ott a járdán... Megint csöngött a telefonom, Geri volt az. Na, mi van, mondja, nem jössz ki? És hogy boc, de emlékszik, mégis csak ő volt az. Ő jött be a szobámba akkor, csak összekevert valakivel. Egy másik nyaralással... Bizonyítsd be, mondom. Mit csinálnak? Bizonyítsd be, bizonyítsd be, bizonyítsd be, hogy te voltál. Hogy bizonyítsam be?, kérdi. Hallgatott, aztán azt mondta, tiámo, mint akkor éjjel.

22. JELENET

(Laci, Bea ugyanott ülnek, mint az első jelenetben, újra a színházban vagyunk, jelen időben)

HANG: László?

LACI: Igen?

HANG: Tehát, ha jól értem, végül is szakított Laurával?

LACI: Igen. Rájöttem, hogy tévedés volt az egész, hogy sehogy sem passzolunk egymáshoz. Pár napig ki se mozdultam az albérletemből, gondolkoztam, szerencsére nyári szünet volt az iskolában. Június végén felhívtam Beát. Akkor már hónapok óta nem találkoztunk...

(Bea ágyneműt, rubákat hajtogat)

BEA: Közel hajolok a tükörhöz: szabályos, ovális arc, tiszta tekintet... Ha már ilyen szépen kivirultam, miért ne ülhetnék be egy kávéra a kollégámmal? Igenis, randizni fogok az új hittantanárral, slussz! Ezt most eldöntöttem... De mi van, ha véletlen

arra jár a Laci, és meglát?... Nem érdekel! Igenis, kedves leszek ezzel a szégyenlős tanárral, érdeklődő, és finoman jelzem kiharcolt presztízsemet az iskolában... Ráadásul úgy hívják, Pulszki Mihály... Pulszki Mihály... Ennek a Pulszki Mihálynak sajnos fogalma sincs, hogy vasárnap délelőtt órákig nem húzom el a függőnyt, csak fekszem az ágyon, nézem a plafont és folynak a könnyeim... Nem, ő csak azt látja majd, hogy kedvesen csacsogok, és hogy milyen fiatalos a külsőm... És nem mondhatom el neki, hogy a Lacinak a *hiánya* szépített így meg, a szenvedés, az konzervál, az tölt fel energiával, hogy én, kérem szépen, a végtelen boldogtalanságtól ragyogok... Nem mesélhetem el neki az éjszaka álmomban szétrágott párnákat, és hogy a menzán a krumplisztészében a Laci bőrének az illatára ismerek... Hogy nem hiszem el, hogy ez megtörtént, és nem tudom elfogadni, hogy mostantól mindig az a rémes éjszaka lesz, mikor az sms-t találtam a mobiljában... Végig arra kellene vigyáznom, hogy ne sírjam el magam ezelőtt a Pulszki Mihály előtt... Nem tudok magamon uralkodni... És nem akarom, hogy sajnáljanak, és nem akarom, hogy barátkozzanak velem... Nem akarok már színészkedni... Úgyis kiderül, hogy máshol jár az eszem... Nem tudni, hol, csak az biztos, hogy nem ott, ahol vagyok.

23. JELENET

(Bea és Laci virággal)

LACI: Szia.

BEA: Szia.

LACI: *(odaadja a virágot)* Ezt neked hoztam.

BEA: Köszönöm. Ül le. Ha nem haragszol, folytatom a munkát. *(ágyneműt, ruhákat hajtogat)*

LACI: Bea, el kell neked mondanom valamit. Szakítottam Laurával, és... haza szeretnék jönni

BEA: Hogy érted, hogy szakítottál vele? Letörölted?

LACI: Igen, az utolsó bit-ig, a cookie-kat, pluginokat, mindent.

BEA: Bármikor újraprogramozod.

LACI: Soha. Bea, kérlek, nézz rám. Tudod, hányadika van ma? Június huszonhét. A találkozásunk napja... Ez volt az egyetlen fontos dolog, ami valaha történt velem. Ezen kívül nincs semmi, és nem is lesz semmi. Az ősrobbanás pillanatában két egymástól elszakadó csillagporszem voltunk, azóta keressük egymást. Emlékszel? Kimentünk a mólóra. A víz, a hullámok, a csillagok az égen. Ültünk a padon, és én megérintettem az arcod. Megsimogattam a hajad. A sötétben is láttam, hogy a szemed zöld...

(Együtt hajtogatják a ruhákat, mikor közel érnek, Laci megpusztilja Beát)

HANG: *(levonja a végső tanulságot)* Azt hiszem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy egy különleges estén vagyunk túl. Laci és Bea története fantasztikus tanulságokkal szolgált. Az ember bajba juthat, eltévedhet az életében, megbánthatja

a szeretteit, de rendelkezünk a megbocsátás képességével. A szeretet erejével minden fájdalomon és csalódáson képesek vagyunk úrrá lenni... *(megakad, mint egy gramofontű)* minden fájdalomon és csalódáson képesek vagyunk úrrá lenni... minden fájdalomon és csalódáson képesek vagyunk úrrá lenni... minden fájdalomon és csalódáson képesek vagyunk úrrá lenni...

(Bejön Laura Graf és John Wu Géza a 3000-es évek divatja szerint öltözve)

LAURA GRAF: *(Gézának, suttogva)* Na, mit szól?

JOHN WU GÉZA: *(ő is suttog)* Hihetetlen... Ilyen volt egy színház?

LAURA GRAF: Igen.

JOHN WU GÉZA: És ezek a nézők?

LAURA GRAF: Igen.

JOHN WU GÉZA: Online stream vagy odamentek?

LAURA GRAF: Ténylegesen, fizikailag bementek a színházba.

LACI: Laura!

BEA: Ez meg mi a franc? *(Lacinak)* Szóval így törölted le, a cookie-kat, pluginokat, mindent!

LACI: Nem értem, én tényleg...

LAURA GRAF: *(a közönségnek, hangosan)* Jó estét kívánok, én Laura Graf vagyok, és szeretném önöknek bemutatni különleges vendégünket...

JOHN WU GÉZA: *(meghajol)* John Wu Géza vagyok, az utolsó magyar... Néhány szó magamról: 2935-ben születtem, életem nagy részében K178MNKL-ben dolgoztam X8134Y-ként a K81WN-nál... Szerettem a munkám, megbecsültek... Gyerekkoromban szüleim nagy gondot fordítottak rá, hogy kifejlesszék bennem a magyarságtudatot, és a hivatalos *kingol* mellett elsajátítsam ősi magyar nyelvünket, utolsóként, hisz a népszámlálási adatok szerint a mi családunk az utolsó magyar család... Már felnőtt voltam, mikor kiderült, hogy ez nem teljesen igaz, rajtam kívül élt még Budapesten egy magyar nő a Main Street és a Jüan körút sarkán. Jane Li Emesének hívták, beszélt magyarul, de sajnos már az első találkozásunk balul sült el, azt állította, hogy a T221746 az PL745, holott a napnál világosabb, hogy a T221746 az nem PL745, hanem 745PL, vagy legalábbis P547L, de ezt ez a Jane Li Emese, a korlátolt agyával képtelen volt belátni, csúnyán hajba kaptunk, és a magyarság sorsa ezzel végképp megpecsételődött.

BEA: Mi ez a marhaság?

LACI: *(a Hangnak)* Valaki megmondaná, kik ezek?

HANG: Ööö, nem tudom, de...

BEA: Csak úgy beszélnek egy színházi előadásra? Szólni kell a nézőtéri felügyelőnek!

(Laura Graf elővesz egy konzolt, és „visszatekeri” Bea dialógusát: „Csak úgy beszélnek egy színházi előadásra? Szólni kell a nézőtéri felügyelőnek!”, felgyorsítja, modulálja, loopolja, „zenésíti”, a brummogásig lelassítja, egyszóval demonstrálja, hogy Beát ő irányítja)

BEA: Mi ez, mi folyik itt?

LACI: Úristen.

LAURA GRAF: Karcsi kezdi kapizsgálni.

BEA: Tömegpszichózis.

LAURA GRAF: Ez nem pszichológia, ez kibernetika... *Magyar Mátrix* 0.7, béta verzió, egy régi program, amit törlés előtt meg egyszor megnyitottunk Gézának.

BEA: Mi van? Miről beszél ez?

LACI: Fogalmam sincs.

LAURA GRAF: *(Gézának)* Kezddetem?

(Géza bólint, Laura elkezdi Laciékat uninstallálni)

LACI: Ez valami trükk, ezek csak színészek.

BEA: Laci? Lacikám, menjünk innen!

(Laci már nem tud mozogni, egyes részei, végtagjai eltűnnek)

BEA: Laci, mi van veled? *(kétségbeesve)* Lacikám! Laci!

LACI: Olyan furcsán érzem magam.

BEA: Mit művelnek?... Laci, hallasz? Lacikám!

(Bea nekiront Laurának: a párbaj a Mátrix 1-ből Neo és Smith ügynök párbajának női verziója... Laura győz, „letörli” Lacit és Beát, részenként tűnnek el, már csak a fejük látszik)

BEA: Ezt nem tudom elhinni, csinálják vissza!

LACI: Vége.

LAURA GRAF: Karcsi, te voltál az utolsó virtuális szeretőm, köszönöm. *(leüti az utolsó billentyűt, Laci és Bea eltűnnek, Laura és Géza figyelme újra a nézők felé fordul)*

JOHN WU GÉZA: *(odamegy egy nézőhöz, közelről vizsgálja, finoman megérinti az arcát)* Teljesen élethű.

LAURA GRAF: Ügyes grafika.

JOHN WU GÉZA: Szinte megszólal... Nézd, az is, hogy figyel...

(Laura uninstallálja a közönséget is, már csak ők maradnak a színpadon)

JOHN WU GÉZA: *(talál valamit az üres színpadon)* Nézze, van itt valami... *(odaadja Laurának)*

LAURA GRAF: Egy hangfájl... Ez valahogy itt maradt.

JOHN WU GÉZA: Belehallgatunk?

(Laura elindítja a felvételt)

öltözködésével... Mintha egy brazil focistával csárdásoznék. Az óra végén be lehetett fizetni a jövő hónapra. Hoztam pénzt, de nem tudtam, hogy egyáltalán befizessek-e. Láttam, hogy ő is tanácstalanul álldogál, az asztal felé pislog, ahol Kamilla néni, a Fáklya-klub pénztárosnője ül. Te befizetsz?, kértem tőle. Nem tudom, mondja, te? Ha te befizetsz, mondom, akkor én is. Elpirult, féltem, hogy elájul vagy szívrohamot kap. Befizettünk, aztán együtt mentünk a Nyugatiig... Tifaniról meséltem neki, a macskámról, persze nem mondtam el, hogy a túlvilágról jött vissza, és tud chatelni... Talán majd később, ha jobban összeismerkedünk... Búcsúzaskor megpusziltuk egymást, friss zsemleillata volt a bőrének... Mafla gyerek ez a Pityu, de nekem tetszik. És jó az új pulcsija... Úgy érzem, nem sokára rezonálni fogunk...

